Lévai Júlia

Bábkormány

vagy amit akartok

VISSZHANG - LXVIII. évfolyam, 44. szám, 2024. október 31.

Azt, hogy az általa rendszeresen „Brüsszel” névvel emlegetett EU azonos lenne az egykori, minket katonai-gazdasági erővel megszálló szovjethatalommal, Orbán nem tegnap óta hajtogatja. Ennek elismétlésével tehát az ’56-os, ünnepi beszédében az égvilágon semmi újat nem mondott. Az egyetlen, ami mégis revelációként hatott a szövegében, a *„bábkormány”* kifejezés volt, amely az ő száját még nem hagyta el. Annál jobban ismerjük viszont a gyakorlatából, hiszen ha valaki, a magyar kormányfő valóban egy kívülről vezérelhető megbízott készségességével viszonyul Putyinhoz és politikájához. Most mégis ő az, aki az uniós politikustársaira fogja annak óhaját, hogy Magyarországnak Brüsszelből irányított bábkormánya legyen. Ami mögött természetesen ismét ott áll egy nagyon is masszív megszokás: ami speciálisan rá és a kormányára jellemző, azt ő rendszeresen az ellenségeire szokta kenni, de ezt már nem is érdemes részletezni. Jelen eljárásában az a legfeltűnőbb, hogy a jóslatával ezúttal nem valamiféle általános politikai, eszmei irányzatos beavatkozást vizionál (tehát az általa minden ízében félremagyarázott liberalizmus, genderelmélet és jogkiterjesztő politika erőszakos ránk tukmálását), hanem egy *konkrét közigazgatási szerv* létrehozását. Amiben természetesen a legkevésbé sem lényegtelen annak sugalmazása, miszerint *már azt is Brüsszel akarja meghatározni, nálunk ki legyen a miniszterelnök*, ám a hívek számára mégiscsak ez a legfontosabb: *aki arra vetemedik, hogy Orbán Viktor kormányzását kritizálja, az valójában nem is őt támadja, hanem az egész országot akarja elfoglalni!* Ennél egyértelműbben nem is nyomatékosíthatta volna azt az – eredendően totalitarista, tehát egyszerre fasiszta és bolsevik – alapállását, amely szerint ő és kormánya száz százalékban azonos az országgal, illetve a nemzettel, s így akik az ő politikai ellenfelei, azok értelemszerűen Magyarországnak is az ellenségei. Akik ráadásul nem egyszerűen kritizálnak „minket”, hanem a totális léptékű bekebelezésünkre készülnek! Mindezt a huszonegyedik században égbekiáltó botránynak kéne követnie: ilyet egy kormányfő civilizált országban még virágnyelven se mondhatna ki. Nálunk azonban, különböző okokból, még ebből sem lett igazi botrány. Sőt: mivel amit sugalmazott, tökéletesen megfelel a gyermeteg többség mártíromsági képzelgéseinek, s egyúttal az igényének is az ezektől megszabadító Nemzeti Megváltóra, ezzel a Fidesz szavazóbázisának masszív magja egy vérátömlesztéssel felérő, ideológiai fröccsöt kapott tőle. Ami őket egy időre egészen biztosan megerősítette a kitartásukban, és már szajkózzák is a *No pasaran!* mintájára az *Itt nem lesz bábkormány!* szlogent. Ugyanakkor talán mégsem véletlen, ahogy Orbán ezzel mégiscsak túlment azon a határon, amely a szimpla tudati befolyásolás és az annál jóval kézzelfoghatóbb, az intézményeinket veszélyeztető támadások jóslása közt felrajzolható. Nehéz kizárni annak feltételezését, hogy ő maga is tisztában van ezzel a különbséggel, a „bábkormány” képével való riogatás súlyával. Így azt sem zárhatjuk ki, hogy ha ő ezt, összes rizikójával együtt (hiszen konkrét és fajsúlyos események bekövetkezte iránt keltett várakozást) mégis vállalta, azért tette, mert úgy érezhette: nincs más választása. Vagy a legvadabb elképzelésekkel tömi tele a maradék hívei fejét, vagy még őket is elveszíti, ahogy a lazább szavazói már le is morzsolódtak. Magyarán (s egyúttal finoman is) szólva: Magyarország kormányfője erősen pánikba esett. Ennek pedig kívülről nézve igencsak fontos konklúziója, hogy hiába „báboznak jól” a kurzus-közvéleménykutatói: a kormányfő az első, aki nem hisz nekik. Aki ugyanúgy tudja, mint mindenki más: az ilyenek adatait nem lehet komolyan venni. Ez pedig, ha a szélein is, de mégiscsak a rendszer bomlását jelzi. Amihez persze egyelőre önbecsapás lenne vérmes reményeket fűzni, de regisztrálni a tényét egy percig sem fölösleges. Végtére akik majd egyszer ebbe belebuknak, azoknak sem árt, ha legalább utólag lesz honnan tisztázniuk: mi is volt az, amiben oly odaadón maguk is ott

bábozgattak.